

Nytte for den almindelige Befolkning. Det vil dog kun komme Aktieselskabet og maaste Planterne tilgode. Ogsaa det tror jeg er en Bilsfarelse. Jeg tror, at Lovforlaget nu er stillet saaledes, forudsat at Vædringerne vedtages, at det virkelig, dersom Foretagendet i det Hele lykkes, vil kunne komme hele Dens Befolkning tilgode. Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til at begrunde selve de stillede Vædringer, og da først de, der ere stillede af Udvalget. Vædringsforslag under Nr. 2 har ikke noget andet Formaal end dels at sørge for, at Statskassen ikke kommer til at udbetale et større Beløb til Foretagendet, end der er indbetalt af Aktieselskabet, og dels at der kommer et efter Omstændighederne godt og forsvarligt Pant tilstede. Hvad det Første angaar, kan man maaste sige, at det ogsaa vilde komme tilstede ifølge Lovforlaget, idet det ogsaa der udtrykkelig hedder, at der ikke maa udlaanes mere, end der bevislig kontant er indbetalt af selve Interessentskabet. Jeg vil ikke bestride, at Kontrollen kunde søres efter § 2 Nr. 1, som den er redigeret paa saadan Maade, at den virkelig kunde finde Sted, men jeg skal dog bemærke, at man er bedre sikret efter de af Udvalget under § 2 Nr. 2 stillede Vædringer, derved at Pengene først blive udbetalte, efterhaanden som Interessentskabet maatte indbetale Penge i Statskassen. Vi synes at sikke os paa en dobbelt Maade; for det Første, ved at Pengene indbetales fuldt i Statskassen. Der kan altsaa ikke være Tale om en Aktieindbetaling; der kan ikke være Tale om, at nogen Finantsminister kan kalde Aktiebetaling for kontant Betaling. For det Andet sikke vi os endvidere imod, at Interessentskabet faar en altfor uforholdsmæssig stor Del af Laanet udbetalt, inden det selv har indbetalt noget videre, thi det kunde have til Følge, at Selskabet ophævedes eller gik fallit, og at Statskassen saa stod med sit Tilskud, uden at der i Virkelighed var blevet udsjort eller udrettet Noget. Dette mene vi at hævne ved Vædringsforslaget under Nr. 2, 1, idet Beløbet skal være kontant indbetalt i Statskassen og Laanets Udbetaling derhos kun maa finde Sted efterhaanden og i det samme Forhold, som Interessentskabet selv har indsat Penge. Hvad det derimod angaar, at det er et godt og forsvarligt Pant, der kommer tilstede for selve Laanet, kunde man sige, at det kunde kontrolleres af Kolonialraadet, og jeg skal naturligvis ikke benægte, at Kolonialraadet har sin gode Grund til at gjøre det, i det Kolonialkassen skal være Garant; men det er dog tillige temmelig naturligt, at den danske Statskasse, da den sætter Penge deri, da tillige sørger sin Kontrol med, at Pantet bliver godt og forsvarligt, og det er det, der skal ske, ved at der nedsettes en Kommission, som omtales i Vædringsforslaget Nr. 21, Punkt 2, og ved at ingen Udbetaling maa finde Sted, inden denne Kommission har erklæret, at Arbeidet er til-

fredsstillende. Det er en Selvfølge, at Kommissionen maa være uafhængig af Interessentskabet og de nærmest Paagjældende, og ligeledes maa det være en med fornøden Sagskundskab udrustet Kommission, en Kommission, der har Kendskab saavel til Sukkerfabrikation som til Indretningen af selve Anlægget. Endelig er der den Bestemmelse i Vædringsforslaget under Nr. 2, Punkt 2, at ingen af de Midler, der ere bestemt til Anlægget, maa benyttes til Kjøbet af en Plantage, hvori nogen Aktioner har Pant. Man er nemlig betænkt paa at købe en Mønsterplantage derovre — eller maaste man kunde købe 2 smaa, — og det er vitterligt, at det er Kjøbenhavnske Penge mænd, som have Penge indbestaaende i Plantagerne. Nu kunde man nok have sagt, at saadant Pant skal blive staaende, men hele Udvalget har været enigt om, at det var bedre rent ud at forbyde, at ingen Plantage, hvori en Aktioner har Pant, maa kjøbes af Selskabet. Derved kan der ikke være nogen Ulempe, thi der kan jo i det Højeste være Tale om en eller to Plantager, hvorimod det nok kan være rigtigt at sætte en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet, idet ellers en Plantage kunde blive betalt temmelig dyrt, da den Bedkommende kunde have et temmelig stort Pant i samme. Hvad endelig angaar Punkt 3, om en Forhøjelse af Renten, maa jeg tilføje, at jeg ikke har lagt nogen synnerlig Vægt derpaa. Jeg kunde for mit Bedkommende gjerne være bleven staaende ved 4 pCt., idet det Besentlige for mig er, at Pengene komme til en nyttig og frugtbar Anvendelse, hvortil kommer, at vi herhjemme dog ellers havde en anerkjendt Rentesjod af 4 pCt. Smidlertid har man fra andre Sider ment, at det ikke kunde skade Anlægget, om man satte Renten op, ligesom man har opfattet den høitærede Finantsminister paa samme Maade, og derfor er man bleven enig om 5 pCt. Rente og 2 pCt. Afdrag. Angaaende Kommissionen skal jeg ikke bemærke videre. Derimod er det maaste ikke af Veien at fremsætte nogle Bemærkninger om Vædringsforslaget Nr. 3 angaaende Ophævelsen af de saatalte Arbeidsregulativer. Kolonialloven af 27de November 1863 skjælnes ingenlunde skarpt mellem, hvad der skal afgjøres ved Lov, og hvad der kan afgjøres ved Anordning, men der er ingen Tvivl om, at man havde været berettiget til inden videre at sige i denne Lov, at Arbeidsregulativerne ophæves fra en vis Dato. Udvalget har dog ment, at det var mest overensstemmende med, hvad der hidtil er passeret, at lade det ske ved Anordning og altsaa paa en Maade at overlade Sagen til Kolonialraadet selv, idet vi dog have foreslaaet, at ingen Udbetaling af det her omhandlede Laan kan finde Sted, forinden en saadan Anordning er udkommen. For dem, der have beskæftiget sig med denne Sag, er det nemlig aldeles klart, at nogen virkelig Velfstand paa Derne ikke er mulig, saalænge Arbeidsregulativerne